

KIS HAV

MÁJUSI SÉTA. (Lásd a 284. lapon.)

XXXVI. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. május 5-én.

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MÁR ERRE elmúlt a vén kulcsár gúnyos kedve. Oda szaladt az ablakhoz és látta, hogy úgy van, amint Marczy mondta. Majd kővé vált ijedtében.

— Igen, itt tolvajok jártak! Hé! Cselédek! Keljeteek föl! Talpra!

Lármázva, ordítva futotta be a házat s csakhamar együtt volt a cselédség. Mikor pedig mind össze verődtek s megbámulták a létrát, nem tudták, mihez fogjanak. Marczy szólalt meg:

— Az inas és az udvaros fogjanak botot vagy fejszét és kutassák fel a ház környékét, nincs-e még ott a tolvaj! Mi pedig benézünk a szobákba, hiányzik-e valami.

Senki sem tudott okosabbat mondani, hát megtették ezt. Az inas és az udvaros nagy farkós botokkal kimentek, erősen fogadkozva, hogy elesipik a tolvajt, csak rá találjanak. Marczy pedig az öreg kulcsárral és a többi cselédséggel megindultak a szobák kutatására. Voltak vagy hatan, tehát nem félték, még ha ott találják is a tolvajt. Az öreg kulcsár legalább még mindig bizakodott egy kicsit.

— Ha bejöttek is, bizonyosan üres kézzel mentek el... a szobák jól be vannak csukva, a kulcsok mind nálam vannak eltéve.

De amint az első ajtóhoz értek, már kitünt, hogy azok a kulcsok hiába vannak jól eltéve, az ajtó nyitva meredt. S a gyertya-világnál mihamar láthatták, hogy itt

valaki gonoszul gazdálkodott. A pohárszék fel volt törve s a sok drága ezüst holminak csak az üres helye maradt. A vén kulcsár elképedve, kétségbeesve nézte a roppant kárt s majd sirva fakadt. Aztán remegve indult a többi szobákba. Mindenütt nyoma volt a garázdálkodásnak, eltűnt minden, ami ezüsből, aranyból volt; gyertyatartók, virágtartók, dísz tárgyak, a Bokrosné szobájában pedig fel volt törve a vas szekrény s a benne volt sok drága ékszer mind egy darabkáig eltűnt. A kik itt jártak, azok ugyancsak alaposan munkálkodtak: elvittek minden értékes tárgyat.

Marczy, a kulcsár, és mind a többiek jó ideig szinte dermedten bámultak egymásra; hinni sem akarták, amit láttak. De akárk akarták, akár nem, mégis csak úgy volt az, és végre megint csak Marczy volt az, a ki megszólalt:

— Gyorsan tenni kell valamit! Azok a rablók még nem lehetnek messze. A faluba köll menni, fölverni a bírót, jegyzőt, csendőröket, hogy rögtön fogjanak hozzá a kutatáshoz.

— Ezt mindjárt meg is tesszük, szólott a kulcsár. Befogatok és magam megyek a csendőrökért. De addig vigyázzanak a házra, kivált a drága Józsi urfira... csak annak ne legyen baja... mert az urunknak az a legfőbb!

Akármilyen szomorú volt is az állapot, Marczy mégis majdhogy nem nevelt. Mert attól ugyan nem köll félni, hogy a rablók visszatérnek, mikor már elvittek mindent, amit akartak; Józsi pedig jóízűen alszik és semmit sem tud az egész bajról.

szólt M
ves Józ

B
nyugod
gondol
neki, m
Minek
tehát a
nem vo
tottan

M
visszat
két cse
kérdész
dott se
és el al
nagy gy
dani, h
az öreg

Nem é
nek val

Ne
tehát b
ki volt
set. Azt
a kastél
otthon
volt az
elmondt

Pe
mondta
egészet
Janinak
elfelejte
landjok
sokat b
mondta

— Jól van no, csak menjen szaporán, szólt Marczy. Majd vigyázok, hogy a kedves Józsi csöndesen pihenjen reggelig.

Be is ment Józsihoz, a ki csakugyan nyugodtan aludt. Marczy egy pillanatig gondolkodott, felköltse-é, hogy megmondja neki, mi történt. De aztán mégsem tette. Minek? Ugysem segítene semmit. Józsi tehát aludt szépen tovább, de Marczinak nem volt többé kedve lepihenni s izgatottan várta a reggelt.

Már hajnalodott, mikor a kulcsár visszatért s vele jött a bíró, jegyző meg a két csendőr is. Mindent megnézték újra, kérdezősködtek, csakhogy senki sem tudott semmi újat. Marczy is oda állt és el akarta mondani, hogy neki van ám nagy gyanuja, alighanem meg tudja mondani, hol kell keresni a gonosztevőket. De az öreg bíró félre tolta.

— Menjen csak dolgára, ifuracskám. Nem érti maga az effélét, nem gyereknek való dolog ez.

Nem is hallgattak rá többé. Marczy tehát bement a szobájába, s mert nagyon ki volt merülve, pihent és aludt egy keveset. Aztán ismét talpra ugrott, és kisietve a kastélyból, utnak indult haza felé, hogy otthon elmondja a történeteket. Jani volt az első, akivel találkozott s akinek elmondta.

Persze nem ilyen röviden és sorjában mondta el s jó ideig tartott, míg Jani az egészet tisztán megértette. De akkor aztán Janinak is úgy tele lett a feje, hogy szinte elfelejtette, milyen sajtóságos éjjeli kalandjok voltak nekik maguknak is. Nem is sokat beszélt róla, csak épen röviden mondta el, mert hiszen az kicsi dolog,

hogy ők ott azt a szegény beteg asszonyt találták; Lencziről pedig még nem tudni, mi baj érte; talán csak véletlen baleset történt. De ami a szomszédban Marczyéknál esett meg, már az nagy dolog.

— És mit gondoltál te, Marczy, kérde Jani. Mit akartál a bírónak mondani, hogy kire van gyanud?

— Kire? Hiszen az világos! Azokra, akik ott jártak nappal és olyan nagyon kifürkészték az egész kastélyt.

— Hát csakugyan azt hiszed? Ez a Léczfalvy!..

— Persze, hogy az. Nekem már rég nem tetszett ez az ember. Ez valami nagy gonosztevő... csakhogy persze bajos rábizonyítani.

— Menjünk oda a malomba, a hol lakik... hátha kitudhatunk valamit.

Meg is indultak rögtön. Amint a mezőn keresztül mentek, jó messziről látták, hogy egy munkás embertől, a ki ott kaszálgatott, egy arra felé gyors léptekkel menő ember kérdez valamit. Marczy hirtelen megállt és merően nézett oda.

— Ez az ember... igen... ez ugyanaz, a ki Léczfalvyval ott járt a kastélyban. Álljunk ide a bokor mögé, hogy meg ne lásson.

Az idegen ember odább ment s ekkor Marczy oda sietett a kaszáló emberhez és kérdezte, ismeri-é azt az idegent és mit beszélt vele?

— Nem ismerem biz én, felelé a munkás. Valami idegen lehet ezen a tájkon, mert azt kérdezte, mikor indul a vasuti vonat innen a mi állomásunkról. Mondtam neki, hogy vagy egy óra mulva.

Marci szinte elvörösödött örömeben, Jani nem sejtette, miért. De megtudta, amint odább mentek, mert Marci nem a Léczfalvy lakása felé sietett, hanem a vasuti állomáshoz.

— De hát mi dolgunk van ott? kérdé Jani.

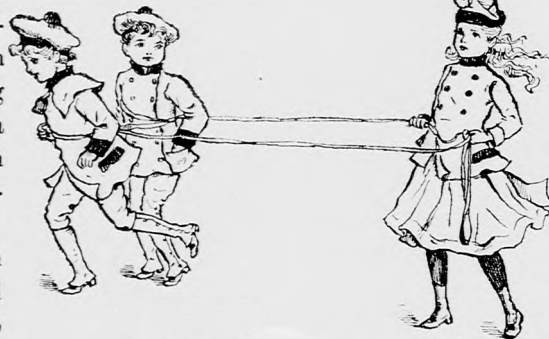
— Majd meglátod. Ez az ember a Léczfalvy czinkosa. Meg vagyok róla győződve. Ez most el akar utazni erről a vidékről s a vasuti állomásra megy. A vonat csak egy óra mulva indul, addig tehetünk valamit.

Nemsokára ott voltak az állomáson. Még korán volt, utasok még nem érkeztek oda az az ember sem volt ott, a kít Marci lesett.

— Bizonyosan itt lappang közel és csak az utolsó perczben fog előjönni, hogy gyorsan felüljön a vasuti kocsiba, mikor indulni kell. Annál jobb. Addig előkészíthetem a dolgot. Maradj csak itt, Jani.

Ezzel Marci bement az állomásfőnök irodájába és ott sokáig beszélgetett a főnökkel. Ez aztán behívott egy szolgát, a ki gyorsan elsietett. Nem telt bele sok idő, már két csendőr is volt ott a pályaházban. Ekkor az állomásfőnök előjött Marczival s halkan beszélt a csendőrökkel, aztán Marczira mutatott.

— Ez a kis barátom meg fogja mutatni, melyik az.

LOVASDI. (Lásd a 282. lapon.)

A csendőrök némán intettek, hogy értik. Aztán mindnyájan vártak.

Lassanként megtelt a pályaudvar emberekkel, kik elutazni készültek. Mésziről már látszott a közeledő vonat, mely ezen a kis állomáson épen csak egy-két percze áll meg, hogy az utasok beszállhassanak. Marci feszülten leste, mikor jön az ő embere... hátha mást gondolt.. akkor felsül a számítás. De nem! Épen mikor a vonat megérkezett, nagy sietve rontott a pályaudvarra egy ember, mint

aki elkésett és nagyon iparkodik feljutni a kocsiba.

— Ez az! sugta Marci a csendőröknek.

A következő pillanatban a csendőrök az idegent minden szabódása daczára bevitték az állomásfőnök szobájába. Ott kikutatták a zse-

beit s egy jókora csomagot találtak, mely több darab papirosba volt göngyölve. Amint szétbontották, többféle kulcs tünt elő s az egyik csendőr így szólt:

— Itt vannak a tolvajkulcsok! Most már bizonyos, ez az egyik betörő tolvaj.

Jani pedig, ki a papiros darabokat nézte, felkiáltott:

— Nézd csak Marci! Ez az a rajz, melyet Léczfalvy kapitánynál láttunk. Ez itt a Kővári gróf kastélyának a rajza... ni... ez meg a vörösvári kastély.

A csendőrök gondosan eltették a papirosokat.

— Most már egészen nyomon vagyunk. Tehát az a Léczfalvy kapitány a második gonosztevő. Nem fog elmenekülni.

Az elfogott tolvaj erre aztán kifakadt:

— Oh, az az ostoba ügyetlen! Megmutatta másoknak a rajzot!

— Ugy-e? Tehát megvallottad, hogy Léczfalvy a czinkosod s ti követtétek el a rablást. Most már tisztában vagyunk.

A csendőrök, miután ezt mondták, megkötözték a rablót s becsukták egy fészerbe.

— Majd eljövünk érte, csak előbb azt a jeles Léczfalvy kapitányt csipjük el.

Félóra múlva Marzi, Jani és a két csend-

őr ott voltak a malomban. A molnár azt mondta, hogy lakója még fekszik, mert az éjjel sokáig sétált a szép holdvilágnál; nem lehet hozzá bemenni. De biz ezt nem kérdezték, hanem behatoltak a szobába. Léczfalvy még javában heverészett az ágyban; de hogy a csendőröket megpillantotta, ugyancsak gyorsan ugrott talpra és kapott a pisztoly után, mely az asztalon feküdt. A csendőr azonban még gyorsabb

volt és elkapta előle. Léczfalvy még hetvenkedni próbált.

— Mi ez? Hogy mernek így betörni hozzám? Én Léczfalvy kapitány vagyok!..

— Vagy bizony egy hurokra került gonosztevő, szólt a csendőr. No, fölösleges minden komédia, a czinkosod már fogva van és rád vallott.

— Oh, az ostoba! Elfogatta magát! kiáltá Léczfalvy dühösen.

Megkötözték őt is és elkisérték. A

gonosz rabló pedig, mialatt a csendőrök közt ment, hirtelen oda fordult Marzsihoz:

— Tudom, te vezetted nyomra. Csakhogy hiába örülsz, mert semmit sem fognakrámb bizonyíthatni és azt senki sem tudja, hol a kincs.

Marzi és Jani meghök-

kenve néztek egymásra. Ez bizony igaz. A rablókat megkerítették, de hol a sok drága arany és ezüst kincs? A gonoszok nem fogják ezt megvallani s majd egyszer valamikor, ha kiszabadulnak a tömlöcből, előjönnek és elviszik a zsákmányukat.

Csakhogy mialatt Marzi és Jani ezekben a dolgokban eljárak, otthon is történt valami, amit ők nem tudhattak.

GÖNGYÖLGETÉS. (Lásd a 278. lapon.)

Legelőször is az történt, hogy amint Darvas Boldizsár ur a reggelinél megjelent, csodálkozva látta, hogy a gyerekek közül csupán a kis Danika van ott. Pedig máskor ugyancsak pontosak voltak a reggelinél.

— Hol van Piroska meg Jani és Lenczi? kérdé.

— Piroska még alszik, felelé Danika. Jani elment valahova... Marczit láttam itt az udvaron s együtt szaladtak el... Lenczi pedig szintén fekszik, be sem eresztettek hozzá, azt mondták, nagyon beteg.

Épen ekkor lépett be az öreg orvos és hallotta Danika szavait.

— No, csak nem kell nagyon megijedni, kedves Darvas barátom, mondá a jó öreg orvos. Lenczi beteg ugyan, de majd talpra állítjuk, nem lesz semmi baja. Már is jobban van és azt kívánja, hogy Darvas ur menjen be hozzá, mert valami nagyon fontos mondani valója van.

Darvas ur azonnal fölkel és bement Lenczihez.

(Vége következik.)

GÖNGYÖLGETÉS.

(Képpel a 277. lapon.)

SZÉP dolog a szorgalom —
De rossz ám az unalom!
Mégsem fogy el a köteged?
Pedig régen göngyölgeted!
Jaj!... mióta tartogatom!...
Majd leesik a két karom.
Végre-végre elfogy már
Az a végtelen fonál.
De most, ugy-e Ilonkám,
Egy nagy csókot kapok ám!

A FECSKÉKRŐL.

— Elcsevegi *Ida néni.* —

Mikor tavasszal megjönnek, mindenki szívesen köszönti őket. A lányok egyet fordulnak és hangosan kiáltják: »Fecskét látok, szep-lőt hányok!« Persze azt hiszik, hogy ezzel a szep-lőt lehullajtják az arcukról, és aztán örökre eltűnnek a csunya foltok, mert őszkor a fecske elviszi Szerecsenországba. De bizony csalódnak szegények. A fecskék elmennek, de a szep-lők megmaradnak csak úgy, mint azelőtt. A madárkák nem azokat vitték el, hanem a meleg napsugárt, a szép nyári időt, a verőfényes napokat.

Üresen állt a fészek télen át itt az eresz alatt. Gazdája ott járt tul a tengeren, szebb vidéken. Mikor nálunk vastag hólepel borítja a földet, ott Afrikában sugár pálmák, aranyfürtű akáczfák felett röpköd a mi fecskénk és a langyos, illatos levegőben fogdossa zsákmányát.

Két hazája van a mi fecskénknek. Nem irigylem tőle. Csak *egy* igazi hazája van az embernek, amint hogy egy igazi édes anyja. A másik csak mostoha. Madárkánk is úgy vannak vele. Itt van igazi hazájuk, mert csak itt van otthonjuk; az idegen földön nem fészkelnek, nem költenek; eledel után járnak, csupán azért keresik fel e távoli vidéket. Azért is bucsuznak oly nehezen, mikor őszszel távoznak. Fájd nekik is a válás. Körül repkedik a környék minden házát, és tán nekünk embereknek is Istenhozzádót mondanak, csak érteni kellene a nyelvüket.

Tavaly nagyon megbarátkoztam a fecskékkel. Elmondom, hogyan történt.

Egy szép napon — nem tudom mi okból — egy fecskepárnak megakadt a szeme az én portámon. Minthogy még nem volt ott más fészek, nem tartották jónak tanyát ütni, míg valamelyik tapasztaltabb társuknak véleményét meg nem hallgatják. Nemsokára többed magával jött a hím bizonyára kipróbált, híres kőművesekkel, és ezek szemlét tartottak.

Mértek, próbálgattak, össze dugták fejeiket — végre megállapodtak és kijelölték a helyet. Az én párocskám aztán szorgosan hozzá látott a munkához és valóban gyorsan is készült a rezidenciájuk, akár csak egy budapesti négyemeletes palota.

Én akkor beteg lettem, nagyon beteg. Rendesen éjjel rosszabbul voltam és nem tudtam aludni. Képzeltetitek, mily epedve vártam a reggelt, mily türelmetlenül! Hajnalban már fecskék kedves csicsergése vigasztalt. Eleintén halkan, majd mindég hangosabban hallatszott, és nekem úgy tetszett, mintha fájdalmaim enyhülnének, ha őket hallgatom. Soha olyan jól nem tetszett nóta, mint az ő egyszerű csirrenésük.

Mikor már jobban lettem és az udvaron járhattam, a fészekben már sipító fiókákat láttam, kik minduntalan tátogatták a szájukat légyzombokra. A gondos szülék pedig jöttek-mentek és hordták nekik a csemegét. Hanem egy napon nagy boszuság érte őket. Valaki létrát támasztott a háztetőhöz, közel a fészekükhöz, és a szemes macska attól fogva mindig ott mászkált a létrán. A ravasz cziczus bizonyosan azért ólalkodott annyit ott, mert

madárpecsenyére fájt a foga, és ha elérhette volna őket, a bendőjébe kerültek volna a mesémmel együtt. De a szegény fecskéknek nem volt nyugtok, és újra összehívták a tanácsot. A fecskék az eresz alatt bátorságban tanakodtak, a macska pedig a lábtó alatt feküdt és félszemmel sandított a lármázó gyülekezetre. Csak lestem, mi lesz ebből. A madárkák, úgy látszott, harczias hangulatba tüzelték magukat, mert elhagyták biztos helyüket és mind közelebb repültek a macskához, miközben hangos csicsergéssel akarták kapacitálni, hogy kerülje pajtásuk háza tájékát, különben!... Egy vakmerő fecskefi egész dühvel nekiment a kandurnak és össze akarta aprítani — hej!.. de vesztére vitézkedett, mert a macska, aki eddig a nagy zsinatolásra csak a fél szemével hunyorgatott és fülét sem mozdítá — most hirtelen egyet ugrott és a vitéz fecskét elkapta, aztán felszaladt vele a háztetőre és ott felfalta. Nagyon sajnáltam a szegény madárkát, de legalább az vigasztalt, hogy az én fecskepáromnak nem történt semmi baja.

A létrát elhúztam onnan, de azért a fecskék mindig félték a czirmostól. Ha ez a földre feküdt a fészekkel szemben, a madarak már zajt ütöttek és addig nem volt nyugtok, míg a macska onnan el nem ment. A sunyi állat meg úgy látszott, szándékosan boszantotta őket; azt hitte talán, hogy így majd megint elkaphat vagy egyet. Ha a szobában voltam és a fecskéket nyugtalanul csicseregni hallottam, mindjárt tudtam, hogy a macskával van bajuk, és akkor kimentem és elkergettem ő kemét. Egész mulatságom volt vele. A cziczának

persze az nem igen tetszhetett hogy a dolgaiba avatkozom és a jó peccenyétől megfosztom. Fájt neki, hogy nem tehetett kárt a szépen növekedő madárkákban.

Telt az idő, és amint a fán a meggy is érni kezdett, a fiókák tollasodtak, és mire az első, árpával ért körtécskéket szedték, már repülni is tanultak. Csakhamar megtanulták a kőmives-mesterségnek minden csinját-binját is, és azután elhagyták az ősi fészket, hogy önállóan telepedjenek le a nagy világnak valamely kicsi zugában. Az öregek megint kettecskén maradtak.

Megvallom, ezentul nem kísértem őket annyi figyelemmel; ők is olyan csön-deskén viselkedtek, hogy már a macskával sem törődtek. Egy reggel azonban nagy sürgés-forgást látok a fészek körül. Egész fecskeraj vette körül a tanyájukat; nagy zívajjal jöttek-mentek; olyan tolongás volt ott, mint egy komédiás sátránál, ha a kíváncsi gyermekek a ponyva egyik lyukához tódulnak, hogy azon keresztül nézék a bent mutatott csudákat. A fecskék is azon módon kukucskáltak be a fészek nyílásába, egymást félre tolták, sőt az egyik türelmetlen társát a frakkjánál fogva húzta el, hogy már engedjen neki is egy kis helyet. Végre, mikor már mindenki gyönyörködött a látványban, elrepültek.

Ugyan mit nézhetek ezek? — gondolám; és mikor a fecskék elvonultak, én is megnéztem a fészket. Hát mi volt benne? Nem más, mint sipogó fióka! A második költés! És ezt mutatták be olyan büszkén az egész rokonságnak; ezeknek csudájára sereglett össze a familia fiatalja, öregje.

De nem hiába mutatták be őket olyan nagy hűhóval, gyönyörűségesen is fejlődtek. Gyorsan nőttek apjuk anyjuk örömére, kik nem fáradtak el őket jó falatokkal ellátni. Pompásan haladtak a repülésben, és valóban öröm volt nézni, hogyan tanították az öregek, akár csak a káplár a rekrutákat. Sajnáltam szegényeket, hogy így mindjárt a szülői fészekből kikerülve, máris hosszú vándor-utra kellett indulniok, hol ezer veszély várta őket. Első testvéreik mégis szerencsésebbek voltak, ők legalább élvezték a nyár örömeit.

Búsan néztem őket, mikor távozni készültek, és újra meg újra vissza repültek fészükhöz, mintha nem birnának elválni tőle. Az Isten óvja meg őket minden bajtól, — amely őket utban érheti — kánya, vérese, héja karmától és engedje hogy a tavasszal ismét üdvözölhessük egymást.

* * *

Ilyen jó kívánságokkal bocsátottam őket utra a mult ősszel s most lelkem édes örömére vissza kerültek megint, a tavalyi fészket tatarozzák, s boldog csicsereggel illegetik-billegetik villás farkuk vékony ágait, mikor egy-egy pillanatra megpihennek.

NÉVREJTVÉNY.

Van adva: 2 j, 2 k, 4 i, 3 r, 1 á, 2 a, 2 u, 1 n, 1 m, 1 g, 4 cs, 1 zs, 1 v.

Ezeket a betűket úgy kell elhelyezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva Kőszeg vitéz parancsnokának történelmileg híres nevét adja. 1. Egy betű. — 2. Egy ős nemzet. — 3. Kertben találjuk. — 4. A főt említett hős neve. — 5. Házi állat. — 6. Pontos az ütésnél. — 7. Egy betű.

NAGY BAJ ÉS KIS BAJ.

A NAGY kertből tért vissza Lórika könyvvel a kezében. De nem igen kellemes lehetett az olvasmánya, vagy talán nem is olvasott, mert igen boszusunak látszott. A testvérei: Emmike, Jolánka és Palika kérdezték is mindjárt, mi a baj?

— Elég nagy baj. Kimentem a kertbe s fölkerestem azt a tavalyi kedves helyecskénket... tudjátok, ott a nagy platánokon túl, ahol délután olyan jó árnyék van... No oda ugyan többé soha nem megyek.

— De miért?

— Mert tönkre ment az az egész szép helyecské. Télen át a fákról tömördek száraz galy hullt oda... a fű

meg alig látszik ki a rothadó száraz levelek alól. . . . ott ugyan nem lehet lehevedni, olyan undok hely lett.

— Ejnye, de kár! Pedig milyen kedvesen töltöttük ott az időt!

Sajnálkoztak mindnyájan, csak Jolánka úgy titkon egyébre is gondolt. Kiment, egy ideig oda maradt, meg visszajött, aztán sugdosott Palikával, Emmikével. Egyszerre csak fölkerelkedtek és mind a hárman a kertbe siettek.

— Hova mentek? kérdé Lórika.

— Megyünk a tavalyi kedves helyeinkre.

— No, oda ugyan mehettek. Tudom, nem mentek másodszor.

Pedig biz abban nem volt igaza. Mert másnap is oda mentek, harmadnap is, és aztán mindig. Hívták Lórikát is.

— Mondtam már, hogy én nem megyek többé arra a szemetes helyre.

— Pedig nagyon kedves hely. Éppen olyan, mint tavaly.

Lórika megvetőleg mosolygott, de mikor testvérei makacsul mindig csak oda mentek, egyszer végre mégis csak velök sétált. Nagyon bámult, mikor oda érve a szép tiszta pázsitot látta.

— Nini! Hát itt mi történt? Hisz ez megint nagyon szép!

— Persze, hogy szép, felelé Palika nevetve. Történni pedig nem történt egyéb, mint az, hogy mikor azt a kis bajt láttuk, a melyet te olyan nagy bajnak néztél. rögtön hozzá láttunk, hogy segítségünk rajta. Vittünk seprőt, kosarat s a száraz ág mihamar el volt takarítva. A helyett, hogy boszankodtunk volna, könnyűszerrel s egy kis fáradsággal segítettünk a bajon.

Nem tehetett Lórika egyebet, mint hogy kissé röstelkedett, aztán nevetett saját magán. Majd maga is arra iparkodott, hogy ne gondoljon nagy bajnak akármilyen kis bajt, hanem hiábavaló boszankodás helyett szaporán segítsen rajta.

LOVASDI.

(Képpel a 276. lapon.)

GYI TE LÓ,
Vad csikó!
Kocsisunk az Anikó.
Váltig mondja: hóha hó!
Nem fog rajtunk csütő
Kocsis szó.
Hopp aló! . . .
Ott a tó,
Oda viszünk, Anikó!

Jaj, jaj, jaj,
Lesz nagy baj!
Ne vigyetek, ne, ne, ne,
Tónak közelébe se! —
Inkább eleresztelek,
Nem szaladok veletek!

No, no, nó,
Anikó:
Szelid már a két csikó,
Nem vágatunk, csak ügetünk —
Tó vizére el nem megyünk.
Fordíts vissza Anikó,
Kezes már a két kis ló!

EGÉRBÁL.

(Két képpel 283. lapon.)

NAGY MOZGÁS volt Egérországban, amott a nagy kamrában. A merre csak egérlyuk volt a padozat alatt, mindenütt fürgén szaladt Czinczogi, a híres mulatságrendező és hirdette:

— Ma gyertya oltás után bál lesz! Akinek jó kedve és jó étvágya van, el ne maradjon.

Mind a hány egérke ott lakott; mind nagyon jó kedvű volt és étvágya hiányosságáról sem panaszkodott soha senki. Csak azt kérdezték tehát, kinek és minek a tiszteletére lesz a bál?

— Hát nem érzitek a szagát? Pompás nagy sajtot hoztak a kamarába s olyan helyre tették, hogy könnyen hozzá

férhet
táncz
zsiku
virra

igazá

denki

Czinc

a mul

egér

egér

dicsér

A na

nánk,

czogi.

juk a

tudná

czigán

res e

mind

Czinc

dező,

egyut

előtte

a töb

férhetünk. Már ennek az öröme csak tánczolunk? Megrendeltem a legjobb muzsikusokat. Lesz csárdás, keringő világos virradtig, közben lakoma.

— Eljen Czinczogi! Ő tudja csak igazán, mi a jó!

S amint a házban csend lőn és mindenki nyugalomra tért, lent a palló alatt Czinczogi megadta a jelt, hogy kezdődik a multság. Jöttek is szépen párosával az egér urfiak és egér kisasszonyok, meg az egér mamák és egér papák s mindnyájan dícsérték az ügyes Czinczogi jó ötletét. A nagy sajt csakugyan ott volt.

— Talán mindjárt meg is kóstolnánk, szólt egy éhes öreg egér.

— Az nem volna jó, felelé Czinczogi. Ha egyszer bele kezdünk, nem tudjuk abba hagyni, és ha jól laktunk, nem tudnánk táncolni.

— Igaza van! Első a táncz! Huzd rá cigány!

A muzsikusok elhelyezkedtek s a híres egérbanda oly tüzesen huzta, hogy mindenki tánczra kerekedett. Csak maga

Czinczogi nem tánczolt, mert ő mint főrendező, egy dézsa tetejéről intézte a tánczot, egyuttal ügyelve, nehogy valaki időnek előtte a sajtához lopózzék és megröviditse a többiekét.

— Van ám nekem gondom mindénre, mondá kevélyen.

Volt is, mert ha a muzsikások pi-henni akartak, mindjárt rájuk parancsolt, hogy uj nótára kezdjenek. Szólt is a zene vigan, ugy, hogy a gyönyörű czinczogást akár még a szomszédban is meghallhatták.

Nem is tudom, nem hallották-e meg. De Czinczogi, a jeles főrendező nem hitte, hogy hallják, pedig ő gondolt mindenre. Egyik-másik vendég egyszer úgy vélte, hogy valami halk, gyanus lépteket hall; de talán csak megkésétt vendégek jönnek még. Czinczogi is azt mondta büszkén:

— Persze, hogy jönnek még! Szívesen látunk mindenkit.

— Gondoltam, azért jöttem el én is. szófalt meg ekkor egy idegen hang.

Ez a hang pedig a cicza hangja volt! Dehogy látták szívesen!

— Jaj, a macska! Jaj, a macska!

Lett rettentő riadalom és futamodás! Tánczosok és muzsikusok egymást ütötték le a lábaikról, hogy hamarabb a biztos lyukhoz férjenek. Ugrott le hanyatt-homlok Czinczogi is... hajh! csakhogy ő volt legközelebb a macskához.

Mikor lent a biztos buvóhelyen az egerek kissé fölocsudtak ijedelmükből, szerencsésen együtt találták magukat

mindnyájan, csak Czinczogi hiányzott. Hiába is várták, soha sem tért többé vissza.

Nem bizony, mert a macska megkaparította s mikor elkészült vele, azt dörögötte:

— Jól hallottam én, mire készültetek, de ti elfelejtettétek, hogy másnak a kárával készültetek mulatozni, pedig aki roszban törí a fejét, előbb-utóbb csak a maga fejét törí be.

MÁJUSI SÉTA.

(Képpel a czimlapon)

FÖL LEÁNYKÁK, föl fücskák:

Int a kikelet!

Kis virágot réten, mezőn

Böven szedjete!

Szép sorjában lépegetve,

Virágokat tépegetve,

Tavaszi dalt énekelve,

Vigan legyetek!

Erdőn pinty s rigó füttyölnek;

A szabad mezőn,

Vetés fölött pacsirta szól

Gyönyörködtetőn.

Bogár zsong és száll a fecske,

Megtelik az éh begyecske,

S áll a gólya kelepelve

Fenn a háztetőn.

Hullámozó vetés tövében

Zeng a pitypallaty,

Míntha intne pajkos fiut:

»Most békébe' hagyj!«

S míntha kérné mélyen itt lent,

Aki lakik magosan fent,

A jószágos, áldott Istent:

»Kérlek, ennem adj!«

Lépegessünk, énekeljünk —

S ki elfáradott,

Lecsücsül a puha gyepre,

Megpihenhet ott.

S aztán ismét össze gyűlve,

Gyorsan tovább! — színt' repülve!

A sok apró láb a fűbe'

Nyomot sem hagyott.

A tó parton, bokor alján

A nap nem hevit.

Ott vár Lidi a kosárral:

Kapunk reggelit!

S kiált mind a fiu s a lány:

A korai séta után.

A tó partján, bokor alján

Jaj! be jól esik.

Lakmározás, vig csacsogás,

Majd futkározás,

S azután mi következik? —

Koszoru fonás!

És fonják neki hevülve,

A bokréták összefűzve

Egy virágzó szép gyűrűbe —

S jön az indulás.

Marikáék háza elé

Oda értenek.

Szegény, kedves kis Mariska

Régóta beteg.

Annyit szenved, oly szomorú —

Övé legyen a koszoru!

S két kis leány, két kis fiu

Neki vitte meg.

A PEPIKE SZOKNYÁCSKÁJA.

— Beszélyke. —

Elbeszéli Zsófi néni.

(Két képpel.)

Mikor én még olyan fiatal leányka voltam... mert hát akármilyen ősz is most a hajam és ránczos a képem, hajdanában én is voltam kis leány, épen úgy, mint ti most... tehát mikor én még olyan fiatal leányka voltam, sok mindenféle dolog volt, amit nem szerettem; de már azt is legkevésbé szerettem, mikor a mama rászoritott, hogy a varró asztalnál vele együtt dolgozzam.

— Gyakorolnod kell magadat a hímzésben, varrásban, mondogatta komolyan. Ügyes leánynak érteni kell az effélékhez.

Azután nem kérdezte tovább tőlem, tetszik-e nekem vagy sem, hanem meghagyta, mit kell végezniem.

No, az már bizonyos, hogy ha bele fogtam is, végezni rettentően keveset végeztem. Kivált mikor azt a borzasztó zsebkendőt kellett körülhímezni! A nagymamának volt szánva a születése napjára... de semmikép sem bíztam benne, hogy elkészülök vele. El is voltam nagyon keseredve miatta.

— Már ugyan ki látott valaha ilyen óriási zsebkendőt! dohogtam magamban. Hiszen az enyém fél ekkora sincs... de még harmadrésnyi sem... Fogadni mernék, hogy a nagymamának sem kell ilyen nagy... hiszen ez valóságos abrosz! Mikor hímezem én ezt körülkörül!

Még csak a harmadik oldalon voltam és olyan lassan ment a munka! Aztán a czérna is örökké hol elszakadt, hol görcsölődött, majd meg kifűződött a túból.

Össze szurkáltam az ujjaimat s ilyenkor aztán, mi tagadás benne, nagyon fureszák voltak az öltések; egyik tág, a másik szoros, egy-kettő szorosan egymás mellett, aztán kettő vagy három szépen messzire, mintha nem is oda való volna a többihez. De biz én ezzel nem sokat törődtem, csak azt nem szerettem, hogy a mama sokszor igen figyelmesen nézett a munkámra és nagyon csóváltatta a fejét. Egy délután ki is vette kezemből a zsebkendőt és jobban megnézegette.

— Ez nagyon siralmas munka, ezzel ugyan nem fogsz becsületet vallani a nagymamánál. El sem hiszi, hogy egy hétig dolgoztál rajta.

Egy hétig! Én szinte hinni sem akartam, hogy még csak egy hete. Elhittem volna, akár ha azt mondják, hogy már egy esztendeje — annyira kedvem ellen volt ez az unott munka. Hanem azért persze, mégis bosszantott, hogy a munkámat nem találják jónak. Épen védelmezni akartam magamat, mikor erős csöngetés hallatszott.

— Ez bizonyosan Gyuricza, a ki az apa hírlapját hozza. Ő szokta ilyen nagyon meg-rántani a csöngetyüt.

Gyuricza szegény árva fiu volt, a ki nem messze lakott egy öreg póstásnál, a nagybátyjánál. Az öreg pedig hasznát vette arra, hogy a közeli környéken Gyuricza volt a kis póstás, ő

ZSÓFIKA.

hordta szét a leveleket, hirlapokat. Ezzel is kevesebb fáradsága volt az öregnek.

Rendesen nem egymaga járta be Gyuricza a szomszédságot, hanem vele járt kicsi testvérkéje is, a négy éves Pepike. Mialatt Gyuricza bement a házba, Pepike hűségesen megvárta a kapu előtt, azután kezét fogva sétáltak odább. Már jól ismertem őket.

Ismertem már jól a kis Pepike anyaró kis ruhácskáját is. Eleinte csak kopott volt, aztán szakadozottts most már csupa rongyban fityegett le róla. Pedig olyan szép kis leányka volt különben!

Most is, amint kinéztem az ablakon, sajnálkozva kiáltottam fel:

— Oh, milyen rongyos az a szegény kis Pepike!

A mamám is kinézett az ablakon.

— Biz az rongyos, az istenadta leánykája. De hát nem csoda, az öreg bácsija nem sokat törődik vele, Gyuricza pedig szereti ugyan a testvérkéjét, de nem foltozhatja össze a ruháját, mert ő nem tanult varrni.

Boldog Gyuricza! gondolám titokban. Nem kell olyan borzasztó varrást-himzést végeznie, mint nekem. Sokkal mulatságosabb is házról-házra sétálgatni és a leveleket beadogatni. Az igaz, hogy

maga Gyuricza sem valami nagyon gavalérosan volt öltözve. Enyhe, napos időben még csak meg lehetek valahogy a kis rongyosok; de mikor eső zuhog és szél süvölt? Ez is eszembe jutott és sajnáltam őket, de persze segíteni nem tudtam. Én legalább azt gondoltam. De a mamám mást gondolt.

Láttam, hogy sokat motoz, keresgél egyik szekrényben s egyszerre csak felkiált:

— Lám, jól emlékeztem... a kis zeke itt van... és van itt elég nagy darab szövet is. Zsófi, jöszte csak!

— Mit parancsolsz, mamácska?

— Gondoltam valamit. Magam is megsajnáltam azt a szegény kis rongyos Pepikét. Az ócska holmi közt találtam egy kis zekét, melyet te viseltél, mikor még

olyan kicsike voltál. És van itt egy darab szövet, melyből kitelik egy szoknyácska a kis Pepikének. Én kiszabom, de arra nem érek rá, hogy meg is varrjam. De ha te jót akarsz cselekedni, megvarrhatod, ez nem olyan nehéz munka. Majd ahol épen nehezebb, segítek. A nagymama kendőjének a himzését pedig elengedem.

Kapva kaptam az ajánlaton. Akármit inkább csinálok, csak attól a bor-

GYURICZA ÉS PEPIKE.

zasztó szoknya még jót

N
az első
De itt
olyan n
a nagy
netesen
képzelt
kán an
érek a
gem! 5
kendőt
oldala

II.
sodik m
volt s r
geztem
szólt:

egyhan

szem, l
Nagyon
valami
pár óra

másfél
két, de
kénysz
ved, ne
oda a s

Én
hogyan
M
gondolt
hogyan
nöm; c

zasztó kendőtől szabaduljak. Ezt a kis szoknyácskát könnyen össze öltögetem és még jót is teszek vele.

Nagy buzgósággal fogtam hozzá és az első napon haladt is szépen a munka. De itt is volt baj. Nem kellett ugyan olyan nagyon figyelni minden öltésre, mint a nagymama kendőjénél, de sokat, rettenetesen sokat kellett öltögetnem. Nem is képzeltem, hogy egy olyan kis szoknyácskán annyi munka legyen! Hiszen sohasem érek a végére, míg ezt összevarrom, beszegem! Talán még jobb lett volna, ha a kendőt fejezem be... már ugyanis csak egy oldala volt hátra.

Ilyenformán elégetlenkedtem, s a második napon, mert a mamának más dolga volt s nem ült ott mellettem, alig-alig végeztem valamit. Estére aztán a mama így szólt:

— Nagyon lassan haladsz. Így nem egyhamar lesz Pepikének szoknyácskája.

— Oh, kedves mama... nem is hiszem, hogy el tudja vele készülni... Nagyon kellemetlen munka ez... inkább valami egyebet csinálnék. Mamácska egy pár óra alatt elkészülne ezzel, ha átvinné.

— Azt nem tehetem, nagyon sok a másféle dolgom. Sajnálom szegény Pepikét, de hát így nem lesz ruhácskája. Mert kényszeríteni nem akarlak. Ha nincs kedved, ne csináld. Rakd össze és tedd be oda a szekrénybe.

Én bizony be is tettem, örvendezve, hogy így könnyen szabadultam.

Még jobban megszabadultam, mint gondoltam. Attól szepegtem ugyanis, hogy majd újra a kendővel kell vesződnöm; de a mama nem kívánta.

— A kendőt rosszul csinálod, a szoknyácskát nem akarod csinálni, hát tölteted az idődet, ahogy jónak látod.

Tudni illik éppen szünidő volt, a tanulás pihent. Az első pillanatban nagyon meg voltam elégedve a mama határozatával, ámbár úgy bensőleg valami kényelmetlen érzés boszantott, mintha nem volna rendben a dolgom. Pedig rendben volt. Hiszen a mama maga mondta, hogy tehetek, amit akarok.

Csak azt nem tudtam, mit akarjak. Egy-egy kicsit olvastam, de egész nap nem tölthettem ezzel az időt. Sétálgatni sem lehetett örökké, kivált mikor roszt fordult az idő, eső esett, szél is fújt. Délután a kis Pepikét ismét ott láttam a kapu előtt és most még siralmasabb volt szegényke, amint rongyos ruhácskáján át bőrig ázott. De minek is kíséri ilyen rossz időben Gyuriczát? Mért nem marad otthon?

A mama, mikor egyéb dolgait elvégezte, leült a varró-asztalhoz s jókedvűen végezte sürgetős varrni-valóját. Nekem egy szóval se mondta többé, hogy vegyem újra elő a munkát. Talán bizony észre sem vette, milyen unatkozva ögyelgek egyik szobából a másikba, nem tudva, mit tehetnék legokosabbat. És nemcsak unatkoztam, hanem folyton bántott az a kellemetlen titkos érzés, hogy nem jól van velem valami.

Harmadnap megint ott láttam Pepikét, aki most meg a hűvös szélről didergett. S akárhogy nem akartam, mindig újra csak az jutott eszembe, hogy annyi idő alatt, emennyit unatkozva, kedvetlenül elhaszontalankodtam, már elkészült

volna a szoknyácska. Nagyon megröstelltem a dolgot, mert tudtam, hogy a mama, ha nem szól is, bizonyosan nem valami szépet gondol rólam. Oda siettem hozzá és pironkodva mondtam:

— Kedves mama... talán... talán mégis be tudnám végezni a Pepike szoknyácskáját... szabad újra hozzá fognom?

— Hogyne? Reád bízom, mit csinálj. Előkerestem a szekrényből a félbe hagyott munkámat. Sok végezni való volt még azon, de nem tudom mért, mért nem: most már igen szaporán haladtam. És két nap múlva készen volt.

Mikor Gyuricza ismét levelet hozott apának, s Pepike megint ott várta kint az utcán. Behívtuk a kicsikét is. Ugyan-csak bámult a két árva, mikor mamám így szólt:

— A leányom megsajnálta Pepikét és varrt neki csinos szoknyácskát, én pedig adok hozzá zekét. Nem fog Pepike többé oly rongyosan járni. Mindjárt fel is öltöztetjük.

Meg is tettük s a szegény kicsike igazán szép volt az egyszerű, de tiszta és jó új ruhában. Gyuricza, aki már nagyobbacska fiú volt, hálásan mondott köszönetet s minden áron nekem is kezet akart csókolni.

— A jó Isten megáldja a kisasszonykát! monda.

A kis Pepike szintén mondott köszönetet, de a kis bohónál nem ez volt a fontosabb. Ő most csak magát nézte és bámulta, mintha nem is tudná elhinni, hogy ő van abban a csodaszép ruhácskában; mert hát neki az valami mesés szép volt. Ugy ragyogott az arca a boldog-

ságtól, hogy bizonyosan nem cserélt volna akár a királykisasszonnyal sem. Nem is volt azon a napon senki boldogabb Pepikénél.

De mégis — volt. Még pedig én voltam az. Csodás jó érzés töltött el, meg voltam magammal elégedve; éreztem, hogy amit hibáztam, jóvá tettem és hozzá még jót is tettem, örömet szereztem annak a kedves kis gyermeknek.

És még valaki volt, aki nagyon örült — a jó mama, ki megölelt s így szólt:

— Nem csalódtam. Megtetted, amit vártam. Ne feledd ezt a kis tapasztalást és jövőre mindig szilárdul állj ellen, ha csábítgat a jóra való röstség, mert ez a legrutabb hibák egyike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ifj. Thassy Géza. Ügyes. Sorát ejtem. — **Hertzka testvérek.** Ha figyelmes olvasóim vagytok, nem értem, hogyan kérdezhetitek: küldhettek-e be számrejtvényeket is? Azt hiszem, eleget láthatatok már a »Kis Lap«-ban. — **Molnár testvérek.** Szívesen látok. — **Mokry Feri.** Sok szakálás férfi járt már nálam, aki már olvasta fiúeska korában a »Kis Lap«-ot. — **Manhold Jenő.** Bátoran. — **Opris Valeria.** Kivánságnak sajnálatomra nem tehetek eleget, mert a »K. L.«-nak fiú olvasói is vannak. — **Hornyák Rudolf.** A diófát a rigó tudtommal igenis megszállja. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A bölcsőde részére adakoztak: Wenckheim Kriszta 3 frt., Wenckheim Rika 1 frt., Stubenvoll Carola 1 frt., Fekete Etelka 1 frt., Wertheim Juliska 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.